

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

**nr. 224.477 van 14 augustus 2013
in de zaak A. 209.741/IX-8138**

In zake : Jean-Marie BACHE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat René Van Cleynenbreugel
 kantoor houdend te 3300 Tienen
 Oude Vestenstraat 4
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Financiën

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 10 augustus 2013, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het besluit van 16 mei 2013 van de voorzitter van het directiecomité van de Federale Overheidsdienst Financiën waarbij Jean-Marie Bache ambtshalve uit zijn ambt wordt ontslagen met ingang van 10 september 2009 en eveneens tot het “akte (...) verlenen van zijn eis in schadevergoeding actueel begroot onder voorbehoud van vermeerdering, vermindering of naderbepaling in de loop des gedings op 1 euro”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 augustus om 14.00 uur.

Staatsraad Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat René Van Cleynenbreugel, die verschijnt voor de verzoekende partij, en adviseur Jan De Vleeschouwer, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is bestuurschef bij de Administratie van de BTW, registratie en domeinen.

Bij ministerieel besluit van 6 februari 2002 is verzoeker in het belang van de dienst in zijn functies geschorst. Het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing is verworpen bij arrest nr. 194.764 van 29 juni 2009.

3.2. Bij arrest van het Hof van beroep te Luik van 27 februari 2008 wordt verzoeker veroordeeld tot twaalf maanden gevangenisstraf en 500 euro geldboete, te vermeerderen met 40 opdecimes. Aan verzoeker wordt uitstel verleend gedurende een termijn van vijf jaar wat het gedeelte betreft van de hoofdgevangenisstraf dat de voorlopige hechtenis te boven gaat. Verzoeker wordt ook veroordeeld tot een verbod tot uitoefening gedurende vijf jaar van het recht vermeld in artikel 31, 1°, Sw. Dit arrest wordt door het Hof van Cassatie bij arrest van 10 september 2008, A.R. P.08.0577.F gedeeltelijk gecasseerd, m.n. in de mate dat aan verzoeker een beroepsverbod wordt opgelegd. Het cassatieberoep wordt voor het overige verworpen.

Bij arrest van het Hof van beroep te Brussel van 6 maart 2009 wordt verzoeker veroordeeld tot een verbod tot uitoefening gedurende vijf jaar van het recht vermeld in artikel 31, 1°, Sw.. Dit arrest is in kracht van gewijsde gegaan als gevolg van de verwerping van het cassatieberoep bij arrest van het Hof van Cassatie van 9 september 2009 (A.R. P.09.0465.F).

3.3. Op 16 mei 2013 ontslaat de voorzitter van het Directiecomité van de Federale Overheidsdienst Financiën verzoeker ambtshalve uit zijn ambt, met ingang van 10 september 2009. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat de heer BACHE, hierna vermeld, bij vonnis van 16 december 2005 van de correctionele rechtbank te Marche-en-Famenne werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden, met uitstel van 5 jaar voor het gedeelte dat de voorlopige hechtenis overschrijdt, en tot 5 jaar ontzetting uit de rechten voorzien in artikel 31,1 C van het Strafwetboek;

Overwegende dat de ontzetting van het recht om een openbaar ambt uit te oefenen werd bevestigd bij eindarrest, d.d. 6 maart 2009, van het Hof van Beroep te Brussel;

Overwegende dat het tegen dit arrest ingestelde cassatieberoep werd verworpen op 9 september 2009;

Gelet op de bepaling van artikel 112, §3, 6° van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel: ‘Verliest ambtshalve en zonder vooropzeg de hoedanigheid van ambtenaar, de ambtenaar die zich in een geval bevindt waar de toepassing van de burgerlijke wetten en de strafwetten de ambtsneerlegging tot gevolg heeft.’, Overwegende dat de veroordeling onherroepelijk is geworden bij de verwerping van de voorziening in cassatie, d.d. 9 september 2009; (...)”.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. Bij fax van dinsdag 13 augustus (verzonden om 17u35) vraagt de advocaat voorafgaand aan de terechtzitting een uitstel van de terechtzitting met acht of veertien dagen, gezien hij “van het standpunt van de Fod. Financiën dient kennis te nemen en deze na bespreking met cliënte eventueel nog dient te beantwoorden”.

5. In beginsel is het toekennen van enig uitstel van de terechtzitting niet te verenigen met de door de wetgever gewilde spoedbehandeling van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van een administratieve rechtshandeling.

Van een verzoeker die kiest om een beroep aanhangig te maken door middel van een dergelijke uitzonderlijke procedure die de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is, omdat hij het aangevoerde nadeel zo ziet dreigen dat hij zelfs de afwikkeling van de gewone schorsingsprocedure niet kan afwachten, mag worden verwacht dat hij alle implicaties van zijn keuze van procedure kent. Dit omvat onder meer het gegeven dat het inherent is aan deze spoedprocedure dat de wederzijdse argumenten van de partijen ter terechtzitting mondeling aan bod komen en het komt verzoeker toe zich dermate te organiseren en de nodige schikkingen te treffen opdat hij aan deze vereiste voldoet. De omstandigheid dat de verzoeker al dan niet ter terechtzitting nog geconfronteerd wordt met een nota doet daar niets aan af, aangezien de verzoeker ten volle de mogelijkheid krijgt om ter terechtzitting zijn argumentatie te ontwikkelen en, desgevallend, het verweer van de verwerende partij tegen te spreken.

Te dezen doet verzoeker niet blijken van dwingende omstandigheden die van die aard zijn af te wijken van deze procedurele voorschriften. Dit klemmt des te meer aangezien de verwerende partij, zonder hiertoe procedureel verplicht te zijn, daags voorafgaand aan de terechtzitting, een nota met opmerkingen heeft meegedeeld waarvan verzoeker kennis heeft kunnen nemen en desgevallend het nodige overleg en ruggespraak over heeft kunnen doen. Bovendien zet verzoeker niet uiteen noch toont hij aan dat het onderzoek van het in de nota uitgedrukte standpunt van de verwerende partij moeilijke juridische problemen doet rijzen die veel overleg vereisen, derwijze dat dit een uitstel van acht of veertien dagen rechtvaardigt. Verzoeker toont bijgevolg geen omstandigheden aan die het gevraagde uitstel noodzaken.

Het gevraagde uitstel met acht of veertien dagen verdraagt zich niet met de door de verzoeker gedane procedurekeuze en lijkt veeleer de

beweerde uiterst dringende noodzakelijkheid zo mogelijk nog meer tegen te spreken.

6. Het verzoek tot uitstel wordt niet ingewilligd.

V. Bevoegdheid van de Raad van State

7. De verwerende partij betwist de bevoegdheid van de Raad van State. Er bestaat vooralsnog geen noodzaak om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over deze excepties dringt zich immers slechts op indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn, hetgeen te dezen, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

VI. Onderzoek van de vordering

8. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, en dat een ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kan verantwoorden.

De uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van de partijen

9. Verzoeker voert vooreerst aan dat hij van oordeel is dat de bestreden beslissing binnen 45 dagen kan worden uitgevoerd en/of toegepast en dat hij met deze vordering het dreigend nadeel van de bestreden beslissing wil voorkomen. Hij zet voorts uiteen dat de bestreden beslissing meteen zonder enig uitstel het ontslag voorziet en dat hij in zijn hoedanigheid van ambtenaar wordt

aangetast, waarvan de schadelijke effecten in de loop van de tijd steeds toenemen, zoals onder meer het verlies aan anciënniteit en alle andere voordelen verbonden aan zijn openbaar ambt, zoals het verlies van wedde, sociale programmatie, vakantie-uitkeringen van het recht op jaarlijks verlof (vakantieperiode) enz.

10. Verwerende partij voert onder meer aan dat verzoeker geen elementen aanbrengt die zouden kunnen verantwoorden waarom hij pas bij het verstrijken van de beroepstermijn de thans aanhangige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid inleidde.

Beoordeling

11. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij. De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven.

De toepassing ervan kan alleen aanvaard worden indien de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure te laat zal komen omdat het nadeel door het verloop van de tijd onherstelbaar zal zijn geworden én op voorwaarde dat verzoeker al het nodige heeft gedaan om de schade te voorkomen en om de zaak zo spoedig mogelijk aanhangig te maken bij de Raad van State. Diligent optreden is een vereiste die vervat is in de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid. Die dwingende vereiste moet vervuld zijn opdat de Raad van State een verzoekende partij zou toelaten tot de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

12. De bestreden beslissing is verzoeker ter kennis gebracht op 13 juni 2013. De verzoeker heeft de voorliggende vordering pas op 10 augustus 2013 ingesteld.

Het tijdsverloop van 58 dagen – dat bijna de gehele beroepstermijn van 60 dagen omvat - tussen de kennisgeving van de bestreden beslissing en het indienen van het verzoekschrift, houdt de negatie in van de uiterst dringende noodzakelijkheid. Verzoeker voert geen elementen aan die zijn talmen ter zake rechtvaardigen. De uitermate hoge graad van urgentie die thans door verzoeker aan de zaak wordt toegeschreven, valt derhalve niet te verzoenen met het manifeste gebrek aan diligentie in zijn hoofde.

13. Uit het voorgaande volgt dat verzoeker niet met de vereiste diligentie is opgetreden. Het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering is niet aangetoond.

Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 14 augustus 2013, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	staatsraad, wnd. voorzitter,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Geert Debersaques